

Praha – Žižkov, 18. 11. 2018
P. Jareš

Nepřijdeš o svou odměnu

2Kr 4, 8 – 37
Mt 10, 40 – 42

Pán Bůh se nám odměňuje za vše, co jsme udělali čistě z lásky k němu. Odměňuje se nám za vše, co jsme pro někoho udělali kvůli Kristu. Kvůli Kristu. Ne kvůli odměně. Prostě jsme jen chtěli podpořit Božího služebníka, povzbudit bratra či sestru. Pomoci člověku v nouzi. Nepomáhali jsme vypočítavě, s myšlenkou, že za tu pomoc něco budeme mít. Že si toho člověka zavážeme. Že se zviditelníme. Že nám Bůh kvůli tomu požehná. Vedla nás jen láska k Bohu, víra v Krista. Ani nám v tu chvíli nepřipadalo, že děláme něco zvláštního (srov. Mt 6, 1 – 4). Za *takové* skutky se nám Bůh odměňuje. Jeho odměna je naprosto dokonalá a nesmírně štedrá. Nic a nikdo nás o ni nemůže připravit. V příběhu ženy ze Šúnemu můžeme názorně vidět, jak se Bůh lidem odměňuje.

Příběh se odehrává v době duchovního úpadku Izraele. V zemi se rozmáhalo modlářství. Přesto se však v zemi vyskytovali lidé, kteří zůstávali věrni Hospodinu. Prorok Elíša konal cesty po království. Patrně tyto věrné navštěvoval, povzbuzoval je ve víře a vyučoval. Patřili k nim zejména „ proročí žáci “ (2Kr 2, 3. 5. 7. 15; 2Kr 4, 1. 38; 2Kr 5, 22; 6, 1; 9, 1), o nichž je vícekrát zmínka v příbězích o Elijášovi a Elišovi. Na svých cestách přišel Elíša i do Šúnemu, kde bydlela „ znamenitá žena “ (v. 8 ČEP). Bible kralická překládá „ žena vzácná “. V hebrejském textu je doslova nazvána „ žena velká “. Velká bohatstvím i svou zbožností, jak je vidět na jejím jednání s prorokem. Přiměla ho k tomu, aby zašel do jejího domu pojmít chléb. A když tam nějakou dobu se svým služebníkem chodil na jídlo pravidelně, šla ve své pohostinnosti ještě dál. Přesvědčila svého muže, aby Elišovi zařídili světničku, kam by se mohl uchýlit, kdykoli by Šúnemem procházel. Nepochybně ji k tomu vedlo rozpoznání, že Elíša je svatý Boží muž (v. 9). Chtěla prostě podpořit opravdového Božího služebníka v jeho činnosti. V Kristu se můžeme i my stávat velkými ženami a velkými muži. Velkými tím, že nezištně sloužíme druhým. „ *Kdo je z vás největší, bude váš služebník.* “ (Mt 23, 11 ČEP)

Byl to jistě Hospodin, kdo vložil Elišovi do srdce záměr, něco pro tu ženu udělat. Na přímou otázku však odpověděla v tom smyslu, že je spokojená. Nic z toho, co prorok navrhoval, zrovna nepotřebovala a nic jiného ani nežádala. Až Géchází upozornil proroka, že Šúnemanka nemá syna. Byla asi bezdětná. Prorok jí tedy zvěstoval narození synka. Činí to slovy, která nápadně připomínají to, co kdysi řekl Hospodin Abrahamovi: „ *Po obvyklé době se k tobě určitě vrátím, a hle, tvá žena bude mít syna.* “ (Gn 18, 10 ČEP; viz také Gn 18, 14) Sára se

tehdy Božímú slibu smála (Gn 18, 12). Ani naše znamenitá žena tomu nechtěla věřit: „ *Ne, můj pane, muži Boží, nelži své služebnici!* “ (2Kr 4, 16 ČEP) Jen ať si z ní prorok nedělá legraci! Znělo jí to až příliš hezky, než aby to mohla být pravda. Ale skutečně se tak stalo. Proti všemu lidskému očekávání se jí narodil synek. V jejím životě ožíval dávný příběh Abrahama, Sároy a Izáka. Sama na sobě zakusila, že Bůh je živý a stále tentýž, jako tenkrát. A to jistě patří i k naší odměně. Když konáme skutky, které pro nás Bůh připravil (Ef 2, 10), i v našich životech mohou ožívat staré biblické příběhy. Zakoušíme na vlastní kůži jednání živého Boha. Jako v těch příbězích, co Bible vypráví.

Dítě však jednoho dne zemřelo. Vypadalo to, jakoby žena o svou odměnu přišla. A někdy to tak může vypadat i v našich životech. Ačkoliv jsme udělali něco opravdu správného, jakoby se vše obrátilo proti nám. Jakápak odměna? Spíš máme dojem, jakoby si s námi Bůh pohrával nebo nás dokonce za něco trestal. Kdo však opravdově slouží Bohu, ten nepřijde o svou odměnu. Potřebujeme však víru, abychom pod dojmem událostí nepanikařili. Učme se nedělat ukvapené závěry. Učme se neříkat, že ta naše snaha stejně neměla cenu. Raději se s našimi pochybnostmi obračejme přímo na Krista (1P 5, 7). Podobně jako se naše žena co nejdříve obrátila na proroka Elišu. Jedná s obdivuhodným klidem a rozvahou. Na otázku svého muže i na otázku Géchazího odpovídá ve smyslu, že je vše v pořádku. V hebrejském textu jde v obou případech o jediné slovo „ ŠALOM “ – „ pokoj “ (verš 23. 26). Snad je v té odpovědi více, než jen neochota mluvit o svém problému s někým jiným než s Elišou. Může se v tom ozývat i naděje, že všechno bude dobré, i když to teď vypadá naprosto příšerně (srov. Gn 22, 1 – 19). Je to i naše naděje. Možná to teď s námi vypadá špatně. Jako bychom udělali nějakou velkou životní chybu. V Kristu však o nás platí, že o svou odměnu nepřijdeme. I kdybychom zemřeli, po svém vzkříšení se s ní setkáme (srov. 1K 15).

Žena nakonec o svou odměnu nepřišla. Jak vidíme, Pán Bůh jí jejího syna vrátil. Eliša ho přivedl zpět k životu. Žena však nevěděla, že Pán Bůh jí v tu chvíli dal zpět více, než jejího syna. Uplynula řada let a žena přišla o své pozemky, protože kvůli hladu pobývala sedm let v cizí zemi. Šla pak prosit krále o vrácení svých pozemků. A krále velice zajímal ten příběh o vzkříšení jejího syna. Když mu ho dovyprávěla, velmi ochotně jí zajistil navrácení jejích pozemků (viz 2Kr 8, 1 – 6). Dokonce jí zařídil i náhradu úrody, o kterou za ty roky přišla. Hospodin jí pomohl tím, že jí umožnil vyprávět králi svědectví o smrti a vzkříšení jejího syna! Bůh ví nejen to, co potřebujeme teď. Ví i o tom, co budeme potřebovat a ještě ani nevíme, že to potřebovat budeme. Má dokonalý přehled o všech souvislostech a podle toho s námi také jedná. Stejně dokonalá je i jeho odměna. Neochabuj tedy v konání dobrého. Neklesej na mysli. Nepřijdeš o svou odměnu!